

jeg henstille, om ikke en lignende Indsigelse kunde gjøres gjældende med Hensyn til de Amtsraadet vedrørende Bestemmelser i § 51. — Der er dernæst en vigtig Bestemmelse, som jeg maa tillade mig at sige et Par Ord om, og som jeg lægger særdeles Vægt paa. I § 26 savner jeg nemlig en Bestemmelse om, at Amtsraadets Samtykke skal indhentes, forsaavidt Sogneforstanderskabet vil udskrive et Beløb udover en vis Grændse; med andre Ord: jeg savner en Grændse for Sogneforstanderskabets Myndighed til at udskrive Skattebidrag hos Beboerne. Forslag om en saadan Bestemmelse har ogsaa været stillet i det andet Thing, og dens Plads vilde, troer jeg, have været mellem Xtra c. og d. Det Forslag, som blev stillet i det andet Thing, og som jeg ganske kan slutte mig til, gik ud paa, at Amtsraadets Samtykke skulde udkræves til, „at der i noget Aar udskrives et større samlet Skattebeløb i Benge eller Korn m. m., end Gjennemsnittet af det tilsvarende Beløb i de tre nærmest foregaaende Aar, med Tillæg af en Femtedeel; de Beløb, som herudover i noget Aar med Amtsraadets Samtykke udskrives, medtages ikke ved paafølgende Beregninger af fornævnte Gjennemsnitsbeløb“. Foruden at jeg anseer det for aldeles principrigtigt, at en lignende Bestemmelse ogsaa blev truffen for Sogneforstanderskabets Vedkommende som den, der er truffen for Amtsraadets Vedkommende, og som ogsaa er vedtagen med Hensyn til Communalbestyrererne i Kjøbstæderne, troer jeg, at der kan opvises enkelte Tilfælde, hvor det vilde være i højeste Grad uenseligt at have en saadan Bestemmelse. Jeg sigter her navnlig til de Tilfælde, hvor særlige Forhold i en Commune give en Majoritet Anledning til at vedtage Et eller Andet, som Minoriteten i Kommunen ikke har Interesse i, og jeg troer derfor, at det vilde være rigtigt, at der her i Loven sattes en saadan Grændse, for derved at kunne værne imod Majoritetens mulige Overgreb. Iøvrigt vil jeg villigt indrømme, at saadanne Tilfælde vel ville høre til Undtagelserne, og at man vel i Reglen tør forudsætte, at Sogneforstanderskaberne ville gaae oekonomisk tilbærks og ikke ville udskrive større Bidrag end det mindst mulige. Men sige Tilfælde kunne dog ind-

træde, saavel som flere andre, som allerede ere fremhævede i det andet Thing, og som jeg derfor ikke skal trætte det ærede Thing med at fremsætte. — Det næste Punkt, jeg skal tillade mig at omtale, angaaer § 45. Jeg maa, ligesom den foregaaende ærede Taler, erklære mig for en bestemt Modstander af, at der tilstaaes Amtsraadets Medlemmer nogen Befordringsgodtgjørelse; thi herved gjøres der et Brud paa et Princip, man hidtil har overholdt, nemlig, at de communale Bestillingsmænd intet Vederlag skulle have. En saadan Bestemmelse som den i § 45 anseer jeg for farlig; det næste Skridt, man vil gjøre, vil være at komme til Diæter; vedtager man først den Bestemmelse, som findes i Paragraphen, da er man kommen ind paa Gldebanen; man vil da snart faae det hele Princip omstyrtet, og tilsidst ville vi komme til at faae lønede communale Embedsmænd, hvorved disse Institutioners Uafhængighed og Selvstændighed ville lide et væsentligt Skaar. Jeg skal ganske vist indrømme, at der kan være Tilfælde, navnlig i Jylland, saasom i Ringkjøbing Amt, og maaskee ogsaa i Ribe Amt, hvor der paa Grund af de store Beisfræininger, som de enkelte Amtsraadsmedlemmer ville have at tilbagelægge, kan være Trang til at indrømme Reifegodtgjørelse. Skulde man imidlertid finde det rigtigt at tage Hensyn til saadanne enkelte Tilfælde og for deres Skyld gjøre en Afvigelse fra Reglen, da kunde det jo i Loven, ligesom det oprindeligt var foreslaaet af Regjeringen, bestemmes, at det for disse enkelte Tilfælde blev overladt til Amtsraadet at vedtage en Bestemmelse i den Henseende. Men at opstille det som en almindelig Regel, at Amtsraadets Medlemmer skulle have disse Befordringsgodtgjørelser, anseer jeg for uheldigt, og jeg vil modsætte mig det. Jeg skal indrømme, at der, saaledes som den ærede foregaaende Taler bemærkede, navnlig nu, paa Grund af de flere Sager, som Amtsraadet faaer med at gjøre, kan være Anledning til at give en Godtgjørelse i ganske enkelte Tilfælde, hvor et specielt Hverv overdrages Medlemmer; jeg vilde naturligviis ogsaa helst være fri for den Bestemmelse, men den lægger jeg dog mindre Vægt paa. — I § 49 er der en Bestemmelse om, at, i de Tilfælde, hvor Amtsraadet